

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (Niemcy) w dniu 11 lutego 2009 r. — Landkreis Bad Dürkheim przeciwko Aufsichts- und Dienstleistungsdirektion, wspieranej przez Astrid Niedermair-Schiemann

(Sprawa C-61/09)

(2009/C 113/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Landkreis Bad Dürkheim

Strona pozwana: Aufsichts- und Dienstleistungsdirektion

Przypozwana: Astrid Niedermair-Schiemann

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dany grunt stanowi grunt rolny w rozumieniu art. 44 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003⁽¹⁾ również wtedy, gdy jego użytkowanie służy celom rolniczym (wypas w ramach hodowli owiec), jednakże jego głównym przeznaczeniem jest realizowanie celów z zakresu pielęgnowania krajobrazu i ochrony przyrody?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy dany grunt jest wykorzystywany do celów nierolniczych w rozumieniu art. 44 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, jeżeli dana działalność służy głównie ochronie przyrody, lub w każdym razie, jeżeli rolnik przy realizowaniu celów z zakresu ochrony przyrody podlega instrukcjom organu ochrony przyrody?

- 3) W razie stwierdzenia istnienia gruntu rolnego (pytanie pierwsze), który jest również wykorzystywany do celów rolniczych (pytanie drugie):

Czy przyporządkowanie gruntu rolnego do gospodarstwa [grunty rolne gospodarstwa w rozumieniu art. 44 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003] wymaga,

- a) aby pozostawał on w dyspozycji gospodarstwa odpłatnie na podstawie umowy dzierżawy lub innej podobnej umowy zawartej na czas określony?
- b) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej: czy przyporządkowaniu do gospodarstwa nie stoi na przeszkodzie fakt, że grunty przekazywane są gospodarstwu nieodpłatnie lub tylko w zamian za przejęcie [opłacania] składek na rzecz spółdzielni zawodowej w celu użytkowania w określony sposób lub przez określony czas, zgodnie z celami ochrony przyrody?
- c) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy przyporządkowaniu do gospodarstwa nie stoi na przeszkodzie

fakt, że gospodarstwo jest zobowiązane do świadczenia określonych usług na gruntach i otrzymuje za to wynagrodzenie?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s.1)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 28 listopada 2008 r. w sprawach połączonych T-254/00, T-270/00 i T-277/00 Hotel Cipriani SpA i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 17 lutego 2009 r. przez Comitato „Venezia vuole vivere”

(Sprawa C-71/09 P)

(2009/C 113/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Comitato „Venezia vuole vivere” (przedstawiciel: A. Vianello, avvocato)

Druga strona postępowania: Hotel Cipriani SpA, Società Italiana per il gas SpA (Italgas), Repubblica Włoska, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uwzględnienie odwołania

— a tym samym uchylenie doręczonego w dniu 3 grudnia 2008 r. wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba w składzie powiększonym) z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawach połączonych T-254/00, T-270/00 i T-277/00 Comitato „Venezia vuole vivere” przeciwko Komisji i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r.⁽¹⁾, a tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności art. 5 tej decyzji zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania składek na ubezpieczenie społeczne i stanowi, że dodatkowo do tej kwoty należy zapłacić odsetki za odpowiedni okres;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Comitato „Venezia vuole vivere” opiera odwołanie na sześciu zarzutach.

W pierwszym zarzucie odwołania podnosi, że Sąd naruszył art. 87 ust. 1 WE oraz obowiązek uzasadnienia na podstawie art. 253 WE. W szczególności Sąd nie bada w odpowiedni sposób w zaskarżonym wyroku argumentu dotyczącego kompensującego charakteru pomocy, która jest przedmiotem decyzji, oraz argumentu dotyczącego oddziaływania tej pomocy na rynek; do tego narusza on zasady niedyskryminacji i równego traktowania przy badaniu pozycji przedsiębiorstw komunalnych wobec skarżących przedsiębiorstw.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia art. 86 ust. 2 WE, w szczególności braku oceny możliwości zastosowania wyjątku wobec przedsiębiorstw, którym powierzono usługi mające powszechne znaczenie gospodarcze, do niniejszego przypadku. Oceny tej dokonano jednak w odniesieniu do przedsiębiorstw komunalnych.

Zarzut trzeci, w którym podnoszone jest naruszenie art. 87 ust. 3 lit. c) WE, dotyczy stanowiska przyjętego w zaskarżonym wyroku wobec nieograniczonego zakresu uznania Komisji w odniesieniu do możliwości zastosowania wyjątku w przypadku trudności regionalnych i braku przeprowadzenia odpowiedniej oceny szczególnych okoliczności niniejszego przypadku.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 87 ust. 3 lit. d) WE, w szczególności faktu, że na rzecz Consorzio Venezia Nuova przyznano wyjątek oparty na kwestiach kulturowych, a w odniesieniu do innych przedsiębiorstw nie przeprowadzono żadnej oceny.

W zarzucie piątym wnoszący odwołanie podnosi, że z naruszeniem art. 1 i 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ z dnia 22 marca 1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88] traktatu WE nie uwzględniono okoliczności, że pomiędzy kwestionowanymi ulgami (po czerwcu 1994 r.) a (sięgającą roku 1973) regulacją poprzednią nie było ciągłości.

Zarzut szósty dotyczy automatyczności nakazu odzyskania pomocy, która narusza art. 14 rozporządzenia nr 659/1999.

(¹) Decyzja Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie środków przyjętych przez Włochy na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii (Dz.U. 2000, L 150, s. 50).

(²) Dz.U. L 83, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 28 listopada 2008 r. w sprawach połączonych T-254/00, T-270/00 i T-277/00 Hotel Cipriani SpA i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 16 lutego 2009 r. przez Hotel Cipriani SpA

(Sprawa C-73/09 P)

(2009/C 113/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hotel Cipriani SpA (przedstawiciel: A. Bianchini, adwokat)

Pozostałe strony postępowania: Società Italiana per il gas SpA (Italgas), Republika Włoska, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato „Venezia vuole vivere”, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony wnoszącej odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- a) uchylenie wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji;
- b) uwzględnienie żądań przedstawionych w postępowaniu pierwszej instancji, a w konsekwencji:
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej w postępowaniu pierwszej instancji decyzji Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾
 - w drugiej kolejności stwierdzenie nieważności art. 5 tej decyzji w zakresie, w jakim sformułowany tamże nakaz odzyskania pomocy został przez Komisję zinterpretowany jako dotyczący także pomocy przyznanej zgodnie z zasadą de minimis lub stwierdzenie nieważności art. 5 w zakresie, w jakim przewiduje on zapłatę odsetek według stopy wyższej aniżeli stopa, według której faktycznie oprocentowane były ciężące na przedsiębiorstwie długi;
- c) obciążenie Komisji kosztami postępowania w postępowaniu pierwszej instancji oraz w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

1. W ramach zarzutu pierwszego Hotel Cipriani twierdzi, iż naruszono i błędnie zastosowano art. 87 ust. 1 WE oraz że odnośne uzasadnienie wyroku Sądu jest niewystarczające bądź wewnętrznie sprzeczne. Przepisy ustawowe i wykonawcze uznane za niezgodne z art. 87 WE nie stwarzają ani nie zagrażają stworzeniu jakiegokolwiek ograniczenia konkurencji na wspólnym rynku hotelarskim i restauratorskim (na którym to właśnie rynku działalność prowadzi Hotel Cipriani) ze względu na to, że miasto Wenecja jest na tyle specyficzne, iż wspólny rynek nie został w żaden sposób dotknięty, a także ze względu na to, że kwestionowane obniżki stanowiły po prostu wyrównanie nadzwyczajnych obciążeń ponoszonych przez przedsiębiorstwa w związku z trudnościami w prowadzeniu działalności na właściwym rynku geograficznym w takich samych warunkach jak te, które panują w innych częściach wspólnego rynku europejskiego. Sąd nie wziął w wystarczającym stopniu pod uwagę tej specyfiki, gdyż ograniczył się do stwierdzenia — bez dokonania stosownej, pogłębionej analizy tej kwestii — że korzyści uzyskiwane przez przedsiębiorstwa weneckie przeważają nad uciążliwościami związanymi z ich lokalizacją, w związku z czym strona skarżąca podnosi zarzut, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest niewystarczające bądź wewnętrznie sprzeczne.